

ماتھ گیارہ

Ketabton.com

ادبی ٹوٹی

ایان مروند

ماتم ڪده

ڙباڙن او راتولوونڪي

آيان مڙوند

ڪتاب پڙندنه

د ڪتاب نوم:	ماتم ڪده
ڙبارن:	آيان مرونڊ
ڪمپوز:	په خپله ليڪوال
ڊيزاين چاري:	په خپله ليڪوال
برينساليڪ:	ayaansafi64@gmail.com
اريڪه:	0770159565
چاپ وار:	لومري
چاپ ڪال:	۱۴۰۲

د ڪتاب ٽول حقوق د ليڪوال سره خوندي دي

ډالۍ

هغې مينې ته چې زه ورسره

ډېره مينه لرم

اڀ!

د زڙه پٽ ڪوڻو ڪي مڀ

دومره مشڪوڪ قدم

مه وههه

پرته له تا بل ڇو پڪي نه شپي پيدا ڪولي!

گران دي، د هغه ڪس هيڙول

چي د هغه لپاره دي

هر ڇوڪ او

هر ڇه هڙ ڪري وي!

د رنڇورو خدا
د هغوى د اوبنڪو
نه چڙه
دردونكي وي

مينه لزل مه ليڪي!
مه يي وايي!
بلڪي ثابتوى يي!

هغه کس پسې خفه يم
چې فکر مې کاوه، رابه شي
او زما تنهائي ته به
د پای ټکی کېږدي
لکن راغی، ولاړ او زما ژوند ته
يې د پای ټکی کېښود!

ژوند وکړه او وخانده!
د هغه چا لپاره چې
ستا په خندا ژوند کوي
او ستا په ليدلو آرام پيدا کوي!

بيگا مي خوب ليده
چي بيتره راغلي وي
سهار چي ويين
شوم صدقه مي ورڪره!

ڪه چيري پوي شوم چي
اوبنڪي مي ستا د ژوند
گلاب ته اوبه ورڪوي
نو زه به هميشه ژايم تر ڇو
ته ژوند وڪري!

خدائيه!
خاطر مي غوڻبت
نه خاطرڀي
ما بد وويل
ڪه تا بد واورڀدل!

ٽولڀ نري ته مي وويل
چي مينه ورسره نه لرم
مگر خان
ته ڇه ووايم!؟

اڀ!

اوس دڀ چڀ

هم ناڅاپه ووينم

خداي شته چڀ په ڪوم

آسمان ڪڀ الوزم!

اي! ڪله ڪله فڪر ڪوم

چڀ دا زره

مي په نري

ڪڀ تر ٽولو

غمجن زره دي.

اڀ خدايه!

نور ستا په دڀ نڙي ڪڀ په

هيچا هم باور نشته، راءه!

يو ځاي قدم ووهو

سگرت زما او باران ستا

هغه څوڪ چڀ

هڀڅڪله مڀ

يوازڀ نه پرڀڙدي

هغه ته يڀ!

اڀ خدايه مننه!

اڀ ڪاش!

خوشالي

هم لڪه مرگ

چڀ د ٽولو

په برخه وای!

نه پوهڀڙم ولڀ؟

ڪله چڀ د خوشالي ڪيلي

پيدا ڪڙم نو ژوند

خپل قلف بدل ڪڙي!

ڄومره بنه ده ڪنه!
چي انسان هره ورڃ
له يو ڪس سره
مينه وڪري، نه هره ورڃ له
يو نوي ڪس سره!

هڀره به دڀ ڪم
اما هيڻڪله
به دڀ ونه بينم!!!

ڄومره جالبه ده، ڪنه!؟
بنه پوهڙم چي تاته نه شم رسيدلي،
خو بيا دڀ هم ليوني يم!!!

بي علتہ مينه درسره لرم!
ڇڪه ڪومه مينه چي
علت ولري، يا خو ريا وي، يا احترام.

تا ڙمنه ڪري وه، چي هره شپه به دڀ
يادوم! يا ته بدله شوڀ،
يا ستاسو بنار ڪي شپه نه راڃي!

ڪله چي تله نو راته ويڀ ويل،

تا هم بيايم!

ورته ومي ويل چپرڀ؟

ويڀ ويل: زما له ياده!

وخت وشو،

بي دليله مسڪا ڪوم!

بي ساري مينه ڪوم!

اڀ!

په ٻاران ڪي دواڙه گرڻو

خو فرق دومره دي

چي ته له يار سره

او زه له ياد سره!

اي!

ستا خندا

زما نيري ده،

نو تل خنده، گني

زما نيري به

ورانہ او ويجاره شي!!!

اڀ ڪاش!

ڇنگهه مڀ ڇڀ له لاسه ووتڀ،

همداسڀ مڀ له زڙه هم وتلي وای!

اڀ!

نن يڀ راته پڀغور راڪڙ ڇڀ

ڪه مينه يڀ درسره لڙلی!

نو نه به تلله!

يو و هغه هم
لارڻي جدا ڪري،
ڪاش زما پڻ زړه ڪي
وروسته له خدايه
بل هيڻ ڇوڪ هم نه واي!

د مينڻي هيڻ يو
ٽپ هم نه
روغيزي،
يا يپ ڄاڻ پاتي
ڪيزي او يا يپ يادا!

اوبنڪي ڇهه ڏي؟

۱۱% اوبه

۹۹% احساس

پهه ٻاران ڪي گرهيدل

مي ڇڪهه خوبن ڏي،

چي ڇوڪ زما اوبنڪي نه گوري!!

خدايه! ڇي دا شرط
دې ڪپڻنود ڇي
مينان دې يو بل ته نه رسيڙي،
نو بيا دې وڻي زڙونه پيدا ڪرڻ؟
يعني زمونڙ د مئينو گناه
دومره ڇڙه ده، ڇي بي دوزخه سوزو!

دا ژوند هم ڇه عجيبه دي!

په ڇا مڀ ڇي
لاس ڪپڻنود،
نو تر پڻنو
لاندي يي ڪرم...

تا رڻبتيا ويلى وڃي

زمونڙ اڙيڪه د ڇنڇير

په ڇير ده!

ما تاته لاس درڪڙ

او تا نورو ته!

خدايه! ومي ڀڻبه

ڪوم زڙه دڙي چڙي

امانت راڪڙي وڙ

وه مي نه شو ساتلي!

چا چي يوازي پرڀنودڙي، نو ورتي ووايه!

ما نه، تا وبايلله

ڇڪه ما هغه ڇوڪ

له لاسه وركڙ چي

له ماسره يپي مينه نه درلوده

او تا هغه ڇوڪ له لاسه وركڙ چي

تاسره يپي ڇڙه مينه درلوده!!!

ڙوند راتو يو بنه

درس دا راڪڙ،

چي هيڻ ڇوڪ

هم د هغه

د خبرو په څڙ نه وي!

ڇيٺي زخمنه بايد درمان شي،
ترڻو وڪولي شو، ڙوند ته ادامه ورتو،
مگر ڇيٺي زخمنه بايد
همداسي پربردو،
ترڻو خپله لاره ورڪه نه ڪرو!

خدايه!
قيامت سبا ته دي
ولې نن سوزو!!!؟؟؟

ڙوند ڀي ڊرته وايي نه،

ڊرته بنايي ڀي!

نو تل پام ڪوه!

مينه ڊرسره لرم: ويل ڀي ڊرڀ ٿانيڀ وخت نيسي،

توضبع ڪول ڀي ڊرڀ ساعته،

لڪن ٿابتول ڀي ٽول عمر!

دومره مينه درسره لرم،
چي ڪله ڪله شڪ راته پيدا شي،
چي په غور ڪي به يي راته د آذان
پرڳاي ستا نوم اڃيستي وي!؟

ڪله چي مڙ شوم!
نو تابوت مي دې هغه خلكو پر اوڙو
ڪپڙدي! چي زه يي پرڀني وم،
ڇڪه چي پوي شي، زه دومره دروند بار نه وم!

په دې نري ڪي دوه ڇوله ڳانده پڙنم

يو ته چي هڀڻ

دې زما مينه و نه ليدل

او يو زه چي ستا

په خير انسان مې ونه ليد!

۷

د هغه ڇا سره چي مينه لري،

هيڻڪله پرې د زيات

وخت لپاره مه غوسه ڪپره!

حڪه چي هغه بيا ستا نه بي غبر

ڙوند زده ڪوي!

اڀ ربه!

بلد نه یم، چي ڇه درته ووايم؟

بس د زڙه خبرو ته

مي يو ځل غور شه!

اڀ ربه!

نور د ژوند

نه ستري یم!

يا يپ راکڙه،

يا مي واخله!

ڪومه ورڻ ڇپي مڙ شوم،
ڪه ڇا پوئنتنه وڪڙه ڇپي
دا تابوت يپي وڙي دومره دروند دي؟
ورته ووايه!
ڄوانيمرگ له ڇڙو هيلو
سره يپي دفن ڪوو!

دا انصاف دي!
ڪله ڪله دنيا دومره ڪوچني شي،
ڇپي د انسانانو د دوباره ليدلو
نه انسان سترى شي، اما ڪله ڪله
دونيا دومره لويه شي، ڇپي يو ڪس
پسپي ليوني گرڄو او پيدا ڪولي يپي نه شو!

د ژوند بده كيسه دې
هېڅكله چاته مه كوه!
ځكه كه ته يې هېره كړې،
هغه يې دريادوي!

اړتيا نشته له انسانانو
امتحان واخلي!
د وخت په تېریدو سره
خپله امتحان دركوي!

ڄومره آرامه شپه ده!
لڪه ڄوک چي په دڙي
نڙي ڪي نه وي،
يا شايد زه د چا په نڙي ڪي نه يم؟

راڻه نن قدم ووهو!
ته له يار سره،
زه له ياد سره،

واپي هنداره احساس نه لري!

نن ڀي نم نيولي و

پرڀ ومي ليڪل چي

«مينه د(سره لرم»

آرامه اوبه شوه!

له اور مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه سوزونڪي ده!

له گل مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه بئڪلي ده!

اڀ ڪاش دا د تنهائي ورڃي
هم د هغو ورڃو په څپر ورځي وای
چي له تاسره مې تپري ڪري دي!

فـڪـر مـي ڪاوه،
تـه هـمـدـرد يـي!
لـڪـن
تـه هـمـدـرد وـي!

بې چاره گل خرڻوونڪي

يو اڻڀني شخص دي، چي ڪله هم ڪور ته د گلانو سره

د ننه شي، نو

ٽول خواهشيني ڪيري!

مينتوب درد نه لري!

بلڪي د هغه چا سره

مينه لزل درد لري،

چي ستا د مينې په

قدر نه پوهيري!

مخڪي له دې چي د چا زره مات ڪري

نو لومري فڪر وڪره!

چي آيا دې زره ڪي

خو به زه نه ٿيم؟

هيٺڪله له چا سره زره مه تره!

حڪه دا نري دومره ڪوچني ده، چي دوه زرونه له

يو بل سره نه ڄايري

او ڪه له چا سره دې زره وتره،

نو هپٺڪله يي مه خوشي ڪوه! حڪه چي

دا نري دومره لويه ده، چي بيا به يي

هپٺڪله پيدا نه ڪري!

ٻي حده مه مين ڪپڙه
ٻي حده باور مه ڪوه
ٻي حده مينه مه ڪوه
حڪه چي همدا»ٻي حده» به
دې يوه ورخ ٻي حده وسوزوي

اڀ ڪاش!
ته پوهيدلى ڪله چي ويم يوازې يم
يعنې تا نلرم

ته مڀ نه يادڀري
بلڪي هغه ڏوڪ مڀ يادڀري
چڀ فڪر مڀ ڪاوه ته يڀ!

ڙمنه دڀ راسره ڪڀي وه
چڀ هيڏڪله به دڀ يواڙي ڀري ڀردم
اوس چڀرته يڀ ۹۹۹

موده وشوه
ڙوند تيريڀري
خو بنه نه تيريڀري

ڪاش زرونه دومره پاڪ وي
چي «مينه درسره لرم» ويلو ته
د قسم خوڙو اڙتيا نه وي

اڀ!
په دڀ ڪي زما تڀروتنه نه وه
ته په خپلو پښو زما خوا ته راغلي!

شپه ستري
لکن زه له شپي
ڊڙ ستري

ڏينپي خلك بايد هڀر
ڪڙو پڻه يو سادو دليل
«هغه زما له راتلونڪي سره ڪومه اڙيڪه نه لري»

شرمندو يم
چي اوس هم ستا نه
بغير ساه اخلم

ڏنگه مي چي له هيلو تڀر شوڀي
نو اي ربه! له
گناهونو مي هم تڀر شه

لومڙي ڄل ندي چي ڙام

لومڙي ڄل دي

چي ڙا مي نه آراموي

په دڙي نڙي ڪي

چاته د لاسونو

انتظار مه ڪوي چي

اوبنڪي به مو پاڪي ڪري

نو خپلي اوبنڪي مو په خپله پاڪي ڪري

ٽول تيريدونڪي دي

دا ورڃي دڀ
زه يوه لويه غلطي گهم
چي په ژوند ڪي
مي ڪري ده

زما نه وروسته مهمه نده
چي چا دڀ په زره ڪي
ځاي پيدا ڪر
د ليوانو پاتي شوني
فقط سپيان وري

پوي شه نور!
دا شپي نه دي چي اوردې دي
بلڪي دا ته يي چي يوازي يي

هميشه د هغه چا سره
د زړه درد شريك ڪړه
چي دوه شيان ولري

۱: زړه

۲: درد

په ڙوند ڪي دا څلور شيان
هيڙڪله مه ماتوه
باور، وعده، اريڪه او زره
خڪه ددي ماتيدل غر نه لري
مگر درد چپر لري

هغه شيبه راباندې څومره
سخته تپره شوه
چي ورته ومي ويل:
ڪه رانه لري شوې مڙ ڪپرم
ويي خندل او راته ويي ويل:
ستا ڙوند ته هيڙ اڙتيا نه لرم

اڀ!

بي له تا ڙوندي يم

مگر بي له تا ڙوند

نشتم ڪولاي

لاسونه مي ڪلڪ ونيسه!

دلته ڇڀرو زما او ستا

په جدائي شرط ٽڙي

ڪله ڪله مڀ
هغه وخت پسي
ڇڙ زره خفه شي
چي ته مڀ
هيڻ نه پڙندي

ڪله چي مڙ شوم
نو ليدلو ته مڀ مه راءِ!
حڪه ڪله چي ژوندي وم
ما درته هغه وخت اڙتيا درلوده

وايي ڪله چي باران اوري
نو د خاورو بوي پورته ڪيري
اما دلته خو د خاطر
بوي پورته ڪيري؟

گل خرڻونڪي په عاجزي وويل
بناغليه گلان واخله!
ما ورته وويل: چا لپاره يپ واخلم؟
گل خرڻونڪي وويل: خپلې مينې لپاره يپ واخله!
ما ورته وويل: ڪه زما مينه يپ خپلې مينې ته ورڪري بيا؟
گل خرڻونڪي وويل: وښه بناغليه زه خپل گلان
درباندي نه خرڻوم!

«مينه درسره لرم!»

دا يواځينی

خبره ده

چې بېرته يې

نه اخلم

اې كاش!

پوهيدای

د هرچا زړه زړه نه وي

زه مڀ په خپل زړه وياړم

مات شو

لوبه ورسره وشوه

دوڪه ورسره وشوه

اما اوس هم كار كوي

ودې ليدل!

انسانان څومره زر يو

له بل څخه

ستري كيږي

اڀ!
دلته ڀرتو
ستا له لڙي والي راسره
نور ڇوڪ نشته

درد لري
هغه چاته د ويلو
لپاره خبري نه لري
چي پرون دي ٽولي
خبري د هغه لپاره ڪولي

افسوس

د هغه ڪارونو لپاره نه

چي غلط مڃي ڪري

بلڪي د هغه ٻنيو

ڪارونو لپاره چي

چي د غلطو خلكو

لپاره مڃي ڪري

ڄيڻي وقت يي

بايد ونه واپي

ڄيڻي وقت يي بايد واورڀي

ڄيڻي خبرڀي

ڪله چي مڃي له خدايه مرگ و غوڻنت!

راته ويڀ ويڻ
ڪه تاته مرگ درڪڙم
نو هغه ته ڇه ورڪڙم
چي له مايڀ ته غوڻنتي يڀ

د ژوند تر ٽولو لوي بد
ڪله چي يڀ و غوارو
ورته ورسيزو نشو ڪولاي
اما ڪله چي ورته ورسيزو
نو بيا راته هيڻ ارزنبت نه لري

وخت بدل نشو
بلڪي هغه انسانان
يپ بدل ڪيل
چي هيٺڪله مڀ فڪر نه ڪاوه
چي هغوي به بدل شي

ڪله چي خداي ستاسو
د ساتنڀ لپاره ڪوم ڇوڪ
له تاسو نه ليري ڪوي
نو هيٺڪله يپ په پاتي ڪيدو
ٽينگار مه ڪوه

اڀ!

د نيمڀ شپي چي وينن شم

تا ولٽوم لکن ڄان

د بل چا په غبڙ ڪي پيدا ڪم

خدايه!

دوزخ ته اڙتيا نشته

مونڙ انسانان يو بل

تردي ڇڙ

سوزو!!!

اڀ!

يو وخت به مڀ

نشتون حس ڪڙي

او د قبر خاوره

به مڀ په سوڪ ووهي

او وبه وايي پاڅبره

زه بڙته راغلم!

ڄيني ڪسان مه ڄوروي

د ڄينو ڪسانو ڄورول ڄو ثانيي وخت نيسي

لڪن جبران ڪول يي ڪلونه

اڀ زره!
ارامه اوسه
هغه ستا نه بغير آرامه ده!

درد يعني!
وخت وشو چي
هغه نشته):

اڀ خدايه!

تاته غڙ ڪوم ڇڪه ڇپ په دڀ
دنيا ڪي يو غڙ بل غڙ ته نه رسيڙي
او تا ويلي ڇپ زه اوريدونڪي يم

لاسونه مڀ خپلو هيلو ته نه رسيڙي
هغه ڇڀڙي لڙي دي
لڪن د صبر شنه ونه مڀ وائي
هيـله شته
دوعا شته
الله شته

اوسپ يا نه اوسپ
دا شپي تيري جي
لڪن دا شپي چيرته
او هغه شپي چيرته

اڀا!
په زره مڀ لاس مه ڀڏه
چي لاس
به دڀ وسوزي جي

په دې نڙي ڪي له هيچا سره

زره مه تره

حتي خپل سيوري دې

هم په تياره ڪي

يوازي پرېږدي

غم مو خپله پيداڪوي

نو د خوشاليو

په لٽه ڪي اوسه

ارينه ده چي په ژوند ڪي

خيني خلك ورڪ ڪرو

تر خو خپل خان پيدا ڪرو

که ڪلهه دې احساس ڪړه چې

پاتې کيدل دې

سخت دي

بهترين کار تلل دي

ڪه ڇا در ڄڻه پوڻتنه وڪڙه ڇڀ

ڙوند يعني ڄڻه ؟

خاورڀ په موٽي ڪڀ راواخله

او پف يڀ ڪڙه

له زڙه سره مڀ پام ڪوه

ڇڀ مات نشي در ڄڻه

زما د زڙه په خاطر نه

بلڪڀ ستا په خاطر ڇڀ

په هغه زڙه ڪڀ ته يڀ

راڻي!

پوهڙم چي حتماً راڻي

خو هغه وخت چي ڪله

مي په سڀينه ٽوته ڪي

د قبر غڙي

ته وسپاري

خو هغه وخت به بيا

هر ڇه بي معني وي

موده وشوه لاسونه مي

د چايو په پيالہ گرم ڪوم

دا د تنهائي اوج ندي؟؟؟!

له بوڊا مي وپوڻبتل

مينه يعني ڇه

ويپ ويل:هغه چي

زه يپ بوڊا ڪرم

ڪرڪه لرم له هغو ورڻو

چي نه پوهڀڙم

درد مي ڇه دي

خپلې سترگې مې
په ږانده خرخوم ترڅو
بيا دې هيڅكله دا دروغجنه څېره ونه گورم

د زړه خبره دې نن ووايه
چې د زړه خبره شي
كه سبا دې وويله
نو بيا د زړه درد كيږي

دا ورڻي تيريري

لڪن زه له دڀ

ورڻو نه ٽپڙيم

زه چي يوازي يم په دڀ نه يم خفه

بلڪي په دڀ خفه يم چي

ته څنگه داسي شخص وختي

اڀ!

ڪله چي هم له چا ڇنه

د مينڀ ڪلمه واووم

نو بي اختياره څريڪه

مي په زره ڪي تيره شي

اڀ!

تا به زه هغه

وخت هڀره ڪرم

ڪله چي خپل

ڄان هڀر ڪرم

ڄڪه زما ڄان ته يڀ

آرامه سنڊرڀ
او ستا په جدائي
اوبنڪي ٽويول دا بيا
ڇڙه مزه لري

ڪه غوارڀ زما د ژوند په اڙه
خبره شپي سترگي
دې پٽي ڪڙه
ڪومه تياره چي گوري
همدا زما ژوند دي

مینه چېر خوړ نوم دی
خو ستا مینه دومره ترخه وه
چې د ژوند ټول
خوږه یې رانه واخیستل

مینه د نړۍ جوړونکي ده
خو برعکس تا زما
نړۍ وړانه کړه

زه تاسره د مينڀ
لرلو لپاره تر هر حد تڀر شوم
خڪه ڪومه مينه چي حد ولري
هغه مينه مينه نه وي

وايي ڪه چڀري يوه مسڪا لري نو
خپلي مينڀ
ته يي وركري
تا مسڪا هم يوره
او ته هم لاري

ڪه له ڪوم چا سره مينه
لرې نو همداسې يې
پرپرڊه ڪه راغی نو پوی شه
چې مينه درسره لري
او ڪه راغی نو پوی شه
چې هيڅ ستا لپاره نه و

له مينې پرته بڻينه نشته
او له بڻيني پرته مينه
نو راشه و به دې بڻيم
اوس هم درسره مينه لرم

وايي يوازيتوب دوزخ دي
نو اڀي!
ما له دي دوزخ ڇخه وڙغوره

له هرچا سره مڀي
کولاي شوي
مينه وکرم
خو که مينه مڀي له
تا پيل ڪري نه وي

ڄومره بنهه!
په دې غمجن ماحول ڪي
چي په ما تيريزي
بيا هم ته خاندي

ڄينې وخت ته
ڄينې وخت ستا ياد
دا خو به ما ووڙني

ڄينِي وخت يو ڪس
صرف يو ڪس
باعث ددِي ڳرڻِي
چِي ته يِي په ڄمڪه باندِي ژوند
ڪولو ته پريڻِي يِي
نه اڪسيجن

باراني
لمريزه
وڙجُ
ڇه توپير ڪوي ڪي ڪي
چِي ته اوسِي هوا هميشه بنايسته ده

شايد زما ساه وي
چپ په دې نري ڪي تر اوسه
پاتي يم اما
پرته له شڪه چپ
ته يوازيني دليل يپ
چپ زه ساه اخلم

هرڇه مي
امتحان ڪيل
ڙا، سگرت، د خوب گولي
مستي سندرې، اروه پوه، نوي ملگري...
لکن زره مي نشو پوي
هغه تا غواڙي تا!!!

اڀ!
ڄينڀ وخت له ڄانه
لاسونه تاو ڪرم
او ووايم
ليونيه ته خو يوازڀ نه يڀ
زه درسره يم

ڪه ڄنگل هم
وي نو مر به شي
لکن زما زره
سوزي او سوزي

اوس مي له تنهائي
سره مينه پيدا شوي
خڪه هغه ستا غوندي
بي وفا نه ده
ڊپر خيانت مي هم ورسره وگر
لڪن بيا هم نه رانه خي

خلڪ وائي: يو ساعت يعني شپيته د قيقې
يوه دقيقه يعني شپيته سانپي
لڪن هيچا هم ونه ويل چي
پرته له تا شپيته ثانيي يعني
شپيته ڪاله

خدائيه!

هرڻوڪ له تا غوارڀ چي
يو ڇه وركڀ لکن زه غوارم
له ما يي واخلي هغه غم
چي هغڀ
راڪــــري!

اڀ!

د شپي چي ڪله ويده ڪڀري
نو يوه لحظه يوازي
يوه لحظه زما په اڙه فڪر ڪوه
ڙمنه ده چي ٻيڙته به راڻي

زړه مڀ!

هغه خبرو پسي خفه دی

چي له يو بل سره مو ڪولي

لکن سٽري ڪيدو به نه

اڀ!

دا بي دليله اوبنڪي

مڀ چي پرمخ بهيري

دا د زړه تنگي

اوبنڪي ندي

د بي ڪسي اوبنڪي دي

اڀ!
له تايي ڇه پٽه
اوس مڀ هم
بڀ دليله زره درپسي
خفه دي

شپي مڀ له خپل ڄان
سره تڀري ڪري
هر ڄوک چي لاڙ بيا بڀرته رانغي

اڀ!

نن مي زړه ډډر تنگ دي

غواړم والوزم

داسي ځاي ته

چي بيا هيڅڪله بېرته

رانشم

اڀ!

که تلوو دي مڙ نه ڪڙم

نو ستا خاطرې مي

هم نه وڙني

بې غمه اوسه

ڪله مڀ چڀ له لاسه
ورڪڙي نو اوبنڪي مڀ
نه ڪڙي تويڀ
ڇڪه ما خپلي ٽولي
اوبنڪي ستا د لاس ته راوڙلو لپاره
تويڀ ڪڙي وي

اڀ ڪاش
د زڙه پڙڇاي مڀ
غاره تنگه شوي وي
چڀ ساه مڀ نه اخيستي
خلاص

هر ڪلهه چي د چا له لاسه

ناراحتہ شوې

نو يوه لحظه يې

په نه شتون

فکر وکړه

اې ربه!

زه مې تنگ دی

تا ويلي وو چې د انتخاب حق

لرې نو بيا ولې مې

انتخاب په څنگ کې نشته؟؟؟

دروازه لڙي او بنده شوه
لڪه چي باد بيا ٽوڪي (اسره ڪوي
ستا د راتلو
تمثيل ڪوي!

په نڙي ڪي ترٽولو وڙه ڪلمه «ا»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙه ڪلمه «LOVE»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙ ڪس «YOU»
نو «I LOVE YOU»

باران چي اوري
ته مي ڇڙه ياد پڙي
بغير له چتري
په باران ڪي قدم وهم
زه تا يادوم
او آسمان ڙاري

هغه دومره
په خپله تنهائي
ڪي ڇوب و چي
د سگرت پرڳاي يي
خپل ڄان وغورڄاوه

اڀ!

سپين مي شول

د سر هغه وينستان

چي ويل به دي:

په ٽوله دنيا يي هم نه ورکوم

اڀ!

اوس مي په هغه لاره

بپرته راتلو ته

زه نه کيزي

په کومه لاره چي

ته راسره يو ځاي تلي وږ!

ڪوم ڪس

چي نن له تاسره خاندي

هغه ڪس سببا پر تا

خاندي مطمئن اوسه

د زړه په دروازه مي وليکل

ننوتل منع دي

مينه راغله او دننه شوه

او ويپ ويل

«زه د چا اجازي ته اړتيا نه لرم»

اڀ!

ستا شتون ڪي مڀ
له ڙوند سره لوبڀ ڪولڀ
اوس چي نه يڀ
ڙوند له ماسره
لوبڀ ڪوي

ويڀ پوئنتل ڙوند يعني ڇهه؟
لنڊو ڪي مڀ ورتنه وويل
چي د غمونو
تڪليفونو
سترياوو او دردونو
دوهم نوم ڙوند دي!

اې!

اوس هم ستاسو

له کوڅې تېرېږم

خو لوېږم نه

ځکه چې ځمکې ته گورم

اې!

دومره راته گرانه وې

چې بڼېر له تا

مې يوه لحظه احساس

کړه فکر مې وکړ

چې کلونه کيږي يوازې يم

اڀ!

خبري دي دومره خوري دي

چي زره مي غواري

ستا خبري بنڪل ڪم

زه او ته!

ڪله چي

د يو بل په

څنگ ڪي اوسو

نو دا د نيا تر ٽولو

بنڪلي ترڪيب دي

د مينې په ڪوڅه ورغلم
يو بوډا سږي راباندې راغی
ويې ويل مه ځه لاره بنده ده
ما يې خبرې ته غوږ ونه نيو لږم
لاره په رښتيا بنده وه بېرته چې راتلم نو بوډا شوی وم

خيانت مې ندي ڪړي
گيله مه ڪوه!
کله چې تا پرېښودم
نو هغه رانه غېږ تاو ڪړه
ترڅو ونه لوېږم

له مين يي وپوڻنٽل
مينه غم دي كه خوشالي؟
په ديوال يي سر ڪڀڻنود
ويي ويل: انتظار

مينه يعني
كوم وخت چي
انسان د ڄان نه
ڇڙ د هغه په اڙه فكر ڪوي

اوس دې چپ
ڪومپ بنگلي سترگپ
پرانيستي
د همدې سترگو
په ياد بيگا ڪوم چا
خپلپ سترگپ پتپ ڪري وپ

د يو چا يادول زره غواري
نه دليل
نو بپ دليله دپ
د زره نه يادوم

اڀ!

نه ڄاڻو ڇو لڙي

لازم

ترڻو تاته ورسپڙم

اوس نه ته زما شوڀي

او نه زه د ڄاڻ

اڀ!

غڀڙه ڊي نه گرمي ده نه ساڙه

ستا غڀڙه!

د ڪال ڄلور فصله ڊي

ڪله چي ٿللي
نو ڪاش زما سترگي
دې هم له ڄانه سره
وڙي وي
ترڄو زما سترگي
ستا د ديدن تڙي نه واي

د ژوند ٽول داستان مڀي
يوازي په دې جملہ ڪي
راغونچ دي
«هغه شته لکن زما سره نه»

ڪوم وخت چي ڊي
د ڙوند لاري جدا ڪري
خدای شته
ما له خان سره
ڇپر خه وويل

اڀ!
غڙ ڊرتي نه ڪوم
چي بڀرتي راشه
ڪه مهم وم
نو خيله به راشي

تر ٽولو

ٻنڪلي نري تا

جوڙه ڪري

دلته په زره ڪي مڀ

چي ته پڪي اوسڀ

نن مڀ يو مين

وليد چي

خپل سيوري سره يڀ

خبري ڪولڀ

نو هغه بيچاره به

خومره درد تيروي ڪله چي آسمان وريخ وي

موٽروان ودرېد له موٽره يې

سر راويست ويې ويل:

يوازي يې ۶۶۶

موسڪ شوم ورته ومې ويل:

له ڇېره وخته

اې ربه ومې ببينه!

د هغه دردونو لپاره

چې ستا په لاره کې

مې تېر نه ڪړل....!!!

ڪاش خدای ویلی وی

ستری دې ګرم نور

واخله دا یې هم ستا

اې!

ته پوهپرې

چې ستا په

نشتون ڪي دا ورڇي

رباندي څومره اوږدي شوي

اڀ ربه!
ته مڀ مل اوسه
ڪه چڀرته ستا نڀي
ڪڀ رانه ڇه ماتيري
بس چڀ زڙه نه وي

درته ليڪم يڀ چڀ
«يادڀڙي مڀ»
مه وايه چڀ تڪراري خبره ده
شايد يوه ورڇ زه ونه وسم
چڀ تڪرار يڀ ڪڙم

رسامي

يپ دومره ٻنڪلي نه ۱۰

لڪن د ٻيڙتہ تلو لاره يپ چڙه ٻنہ

رسم ڪڙي ۱۰

ٻيڙتہ لاره

اڀ!

د لاسونو گوتپ دڀ په

قرض راکڙه

ستا د راتلو شيبپ

پرڀ شمارم

اڀ!
ستا احساس
بيا په خپله
غږه ڪي واخيستم
نه پوهيم چيرته مې وري

غږ يي لار
تصوير يي لار
لکن
خاطرې يي تل پاتې دي

زړه مڀ لڙ جنت غواري
څو لخطي دڀ
غڀره په قرض راڪولاى شپي!!؟!

اڀ ڪاش
څوڪ چڀ تله نو
دا خاطرڀ يڀ چڀ هم
له ځان سره ٽولولى
او بيا تللى

دا زړه مې

چک دی چېر چک

دومره چک دی چې

يو څه يې د سترگو

هم توپري

ژوند څه دی؟؟؟

که ژوند خدا دی نو بیا ولې ژاړو؟

که ژوند ژړا دی نو بیا ولې خاندو؟

که ژوند مرگ دی نو بیا ولې ژوند کوو؟

که ژوند ژوند دی نو بیا ولې مړه کیږو؟

که ژوند مینه ده نو ولې ورته نه رسیرو؟

که ژوند مینه نده نو بیا ولې مینیرو؟

هيڙڪلهه ڀي د بڙتہ راتگ دوعا

مه ڪوه!

شايد ڪوم وخت راشي

خو هغه به نه وي چي تللي و

اڀ!

ڪه ڪومه ورڃ راغله

چي زه نه وم نو وصيت درته ڪوم!

بنه اوسه

له هغه بنو

چي ما ورسره مينه ڪوله

ڄيڻي وخت مي

دومره ياديري

چي زره مي غواري ويي گورم

ڪه د بل په څنگ ڪي هم وي

اڀ!

ڙوند دري لحظي دي

ستا ليدل

ستا خندل

ستا غيڙ ڪي نيول

اڀ!

ددڀ ٿللو او راتللو

نه مڀ نور زڙه تنگ شو

يه مه راءه

او يا چڀ راغلي نو بيا مه هه

اڀ!

ڪه ڪومه ورخ لاڙي او ٻيڙته راونگرڇڀڀي

نو د انتظار ڙمنه نشم درسره ڪولاي

لڪن يوه غوبنتنه درنه لرم!

ڪله چڀ هم راغلي نو

يوه گيڇي گلان مڀ قبر ته ضرور راوڙه

خِينِي خَلڪ پڻ نڙي

ڪي شتون نه لري

بلڪي هغوي خپله

يوه نڙي وي

اڀ!

زه چي نه اوسم نو

نڙي يوازې ما نه لري

لڪن ته چي نه اوسڀي

زه يوه نڙي نه لرم

اڀ!

ڪه غوارڀ ٻڙتہ راشڀ

نو همغه ڄاى ڪڀ

دڙتہ ڀہ تمہ يم

ڪوم ڄاى ڪڀ دڀ چڀ

يواخڀ ڀرڀنبى وم او تللي وڀ

مڀنہ دڀ

تل لہ هغه

چاسره ووڀشہ!

چڀ ڀوهڀڙڀ

هغه ڀڀ لہ چاسره نہ وڀشي

هره ورڃُ له ڄان سره
ڙمنه ڪوم چي
سبا دڀ هڀروم
سهار چي شي
نو خپله ڙمنه هڀره ڪرم!

ستا ٽول يادونه او خاطرڀي
مي لري و غورڇول
لکن زڙه مي غلي وويل:
«په ياد مي ده»

اڀ!

ٽول بنار ويده دي

يوازي زه

ستا فڪر

ويٺن ساتلي يم

هيڙڪله له يوه انسان ڇخه

خپله هيله مه اخله!

شايد يواڻيني هيله وي

چي دي يي لري

زما هيله ته وڀ

اوس چڀرته يي ۹۹۹

د هغه ڪس
د راتلو لاري ته
په تمه یم چي
هغه له دي لاري
چره ستري ده

اڀ!
که ته د بل هم شوڀ
نو بيا به هم
زما سره يي
خڪه کلونه کيري
چي زما په زړه کي اوسې

آيينه هم رانه
شڪايت ڪوي
خوشاله خيره غواري
هغه چي تا وري!

اڀ!
هر ڄاي ڪي چي يي
نو آسمان ته وگوره!
آراموي مي ڇڪه
ڪه يوڄاي نه يو
نو آسمان خو مو يو دي!

د بنو عطرو خالي شيشه

هم بوى وركوي

لڪه ستا خالي ڄاى!

د تل به ڄڀر يپ تاته ليڪم

ته چپ!

له چا سره مينه لري

هغه لپاره يپ ووايه

نور بيا...

اخٲليكونه:

www.4yok.com

www.beytoote.com

www.bisms.ir

www.parsnaz.com

نورې بيلابېلې ويب پاڼې

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**